

с Тезей, та ^{можемо} ~~летяме~~ ни сам да можеш
да озарим със щастие?

ОБЕРОН. -

Нима,

Титания, ти можеш да говориш
за мои слабости към Иполита, ~~когато~~ ^{когато} ти си влюбена в Тезей;
Измислици! - Говориш го от ревност!
Откак е лято, ни веднаж със него
не се събрахме ний в гора, в усой,
край някой ручей, някой бистър извор,
или по пясъците на морето,
не завъртахме ние кърмен танц,
под тихите въздишки на зефира,
без твоите жестоки, тежки думи
игрите ни да не смутят.

ТИТАНИЯ. -

И ето, ветровете отмъщават:
престанаха да свирят; от морето
изсмукаха мъгли - и над земята
изсипаха такъв пороев дъжд,
че ручейте горски се разлиха,
излязоха от своите корита.
Сега напразно волът влачи своя
хомот; напразно лее своя пот
орачът; царевницата изгни
сред нивите, преди да върже плод.
Злините и бедите тук са дело
на нашите нечувани вражди.
Ти можеш всичко тук да измениш.
Титания, защо си упорита?
От тебе аз не искам друго - само
момчето да ми стане пах.

ОБЕРОН. -